

ŐRTORONY

A felvezető szakaszvezető – mokány, szabolcsi cigány gyerek – a sor elején halad. Az öt előfelvételis katona félálomban, libasorban kullog mögötte az éjszakai csípős hidegben. A srác a toronyban meg sem várja, hogy odaérjünk, ahogy meglát, teljes menetfelszerelésben elindul háttal lefelé araszolva a zúzmarás vaslétrán.

◆ Felkapaszodom a toronyba. A csapat imbolygó tömege hamarosan belevész a sötétségbe, a hangok elülnek. Mély csend, fáradtság és várakozás. Három óra egyedüllet a semmi közepén. Lábamat egy ócska hőszugárzó melegíti. A szimatszatyorból előkerül a belecsempésztett könyv, elemlámpa és az éjszakások hadtápiletménye: májkrémkonzerv és egy szelet kenyér. Próbálok olvasni, miközben minden neszre feszülten felkapom a fejem. Az álmoság pillanatokra erőt vesz rajtam, tudatom kikapcsol, de a félsz újra aktiválja agyamban az éberség tartalék áramköreit. Jó darabig nem merek belealudni az olvasásba. Az éjszakai képzelgés pislákolón imbolygó lidércfényei a nappali lét ártatlan epizódistaiból szürreális rémképeket vetít koponyám csontfehér, homorú belső falára. Az élesre töltött géppisztoly most elég indoknak tűnik, hogy valaki felkapaszkodjon ide, és megkísérelje elvenni, akár az életem árán is. Vagy egyszerűen az aberrált, alkesz őrparancsnok teszi próbára az őrség éberségét egy végzetesen hülye tréfával. Csak egy perc bóbiskolás, nem több – ennyit engedélyezek magamnak. Húsz perc múlva a stokin görnyedve térek újra magamhoz. Kesztyűs kezemmel kábán kítapogatom a deszkafalnak támasztott fegyvert. Még két teljes óra a hidegben, sötétben. Ráveszem magamat, hogy figyelmemet újra a könyv tartalmára irányítsam. Nem köt

le túlságosan, amit olvasok, erőfeszítést kell tennem, hogy oldalról oldalra araszolva legyőzzem a szavakat, az unalmat, nógassam a köszvényes időt.

Az evés újabb programpont. A kanálgépet előhúszom, és felnyitom a konzervet. A májkrémet rákenem a vastag kenyérszeletre, és falatozni kezdek. Evés után újra szakaszos, zaklatott álomperiódusok következnek, belső képek villannak tova: Gardróbba akasztott öltöny. Vasúti kitérők, mellékvágányok. Tranzittermek, kórházi folyosók. Arra eszmélek, hogy hajnalodik. A dombokon túlról felcsendülő nyitány felderít. Az öröm szétárad a kapillárisokban, gémberegett tagjaimat újra mozgáshoz szoktatom. A szűk térben egy helyben toporgok, és rázendítek azokra a keserédes népdalokra, amiket még otthon táraztam be. A dalolás felszabadít, és minden felszerelést magam mögött hagyva lemászom a toronyból. A semmittevés nyomasztó súlya elillan. Köröttem sűrű csipkebokrok kínálják kadmiumvörös bőrhártyába csomagolt biokapszuláikat. Élvetegen szívom ki a termésekből a kocsonyás, sűrű nektárt. Szétárad bennem az önfelelt létezés habkönyű íze. Most nem akarok máshol lenni, semmin túllenni. Belső órám végre pontosan ketyeg. Most *most* van. Őrszolgálatom csúcspillanata ez: éber jelenlét. A helyemen vagyok. Neszekre kapom fel a fejem. Jön a váltás. ◆